

3. neděle velikonoční

EUCHARISTIE A SOLIDARITA

- Sv. otec před týdnem (v sobotu večer před nedělí Božího milosrdenství) vyhlásil Rok Božího milosrdenství a my poznáváme, že podstatou tohoto Božího milosrdenství je Boží odpuštění!
 - o Evang.: **V Kristově jménu bude hlášáno pokání, aby všem národům byly odpuštěny hříchy! VY JSTE TOHO SVĚDKY!**
 - o 2. čtení: Zhřeší-li však někdo, máme přímluvce u Otce: Ježíše. ... On je smírnou obětí za hříchy naše i celého světa
- Pro každého z nás se toto bezbřehé Boží milosrdenství uskutečňuje ve svátosti smíření a v Eucharistii – při mši svaté!
 - o Zde zakoušíme, jak dobrý je Pán --- srdce se nám naplňuje radostí (pokud o to stojíme a tomu věříme) a stáváme se svědky – Božího milosrdenství, odpuštění, solidarity...
- Křesťan má být ve světě poslem Božího milosrdenství – poslem Boží lásky – která se projevuje mj. i solidaritou s bližními!
- Papež Benedikt XVI. v jedné ze svých katechezí kdysi řekl, že bez solidarity s druhými dochází v jistém smyslu ke zneužití eucharistie. Možná nám k lepšímu pochopení pomohou dva příklady:
- Ze života svatého Martina de Porres víme, že celé noci prodléval v adoraci před Nejsvětější svátostí. Přes den pak s láskou pečoval o nemocné a nuzné. Právě k nim měl jako mulat (matka byla Afroameričanka, otec Španěl) velmi blízko. Jeho setkání s Pánem, který se na kříži obětoval za každého z nás a který nás Chlebem života spojuje vjedno, se zcela konkrétně proměňovalo na službu trpícím, slabým a opomíjeným. Současnému světu je ještě bližší postava blahoslavené Matky Terezy z Kalkaty. Když měla někde ve světě otevřít nový dům pro umírající, zajímala se nejprve o to, aby tam bylo místo pro svatostánek. Věděla totiž, že jen odtud pramení síla pro tak náročnou službu milosrdné lásky. Ostatně: Ten, kdo dokáže najít cestu ke Kristu ve svatostánku, najde ji i k lidem umírajícím a strádajícím.
- Maria spěchá za Alžbětou – radost z víry – setkání s Bohem – setkání v radosti!
- V souvislosti s blížícím se Národním eucharistickým kongresem je třeba si přiznat, že slavení eucharistie není obřadem, ale událostí, při níž se stáváme Kristovým tělem. Bylo by asi velmi málo dostát „povinnosti“ zúčastnit se nedělní mše bez lásky a solidarity s bližními. Pokud chceme, aby naše křesťanství bylo přesvědčivé a pravdivé, nestačí jen mluvit o tom, jak je důležité chodit pravidelně do kostela a ke svátostem. Svět čeká na naše svědectví. Možná někdy převažuje spíše individualistický, pietistický přístup k eucharistii, a to nás pak v danou chvíli třeba ani nenapadne, že přistoupení ke svatému přijímání je také výrazem příslušnosti k společenství církve, že jsme součástí tajemného Kristova Těla, které je tvořeno stejnými lidmi, jako je on sám. Přesto bez váhání oddělujeme Krista-Hlavu od jeho Těla; chtěli bychom komunikovat s Hlavou, ale už nikoli s Tělem. To potom vede k onomu formálnímu přístupu k eucharistii, a náš život ne vždycky odpovídá tomu, co věříme a vyznáváme.
- Svatý Jan Zlatoústý není o nic méně náročný: „Chcete uctít tělo Kristovo? Nepřehlížejte ho, když je nahý. Nevzdávejte mu čest v chrámě v hedvábí jen proto, abyste na něj pak nedbali venku, kde strádá v nahotě a zimě. Ten, který říká ‚Toto je mé tělo‘, je týž kdo říká: ‚Viděli jste mě hladového a nedali mi jíst‘ a ‚Cokoli jste učinili nejmenšímu z těchto mých bratří, mě jste učinili‘ ... K čemu je dobré, když je eucharistický stůl přeplněn zlatými poháry, když on umírá hladu. Začněte tím, že nasytíte jeho hlad, a s toho, co zbude, můžete oltář ozdobit stejně dobře. ... Tys pil krev Páně a nepoznááš svého bratra. Zneuctíváš právě tento stůl tím, že si myslíš, že není hoden podílet se na tvém pokrmu ten, který byl uznán hodným účastnit se tohoto

stolu. Bůh tě zbavil všech tvých hříchů a pozval tě na tuto hostinu. A ty ses ani potom nestal milosrdnější.“

- Král Jiří z Poděbrad měl na svém dvoře šaška Palečka. Byl to ve skutečnosti velmi moudrý a bystrý člověk. Králové potřebovali být též napomínáni. Snadněji to snesli od šaška, považovaného za blázna, než od nějakého váženého dvořana. Paleček hojně využíval této výhody. Napomínal krále i jeho rádce. Jednou šašek přiběhl a velice bědoval. Volal: „Pojďte honem a pomozte. Na hnoji leží Tělo Páně.“ Všichni se poděsili nad tím, co se stalo, a běželi za Palečkem s monstrancí, aby do ní pohozené Tělo Páně vložili a ve smírné adoraci pak Nejvyššího odprošovali. Když přiběhli na dané místo, ukázal šašek na tam ležícího žebráka. To je on – to je Tělo Páně.“
- Přesto přese všechno je třeba dbát obezřetnosti před falešnými žebráky v podobě podomních prodejců a všelijakých podvodníků. Člověk nemusí právě zapírat milosrdenství, když hned každého nevezme dovnitř do domu. I to může být skutek milosrdenství, že dotyčného člověka vykáže do patřičných mezí. Může to však udělat s láskou, vyslechnout ho, odkázat ho na patřičné charitní zařízení a také se za něho pak pomodlit.

MYŠLENKA NA TÝDEN:

Ty sám buď eucharistií (= díkyvdáním a pokrmem duše) pro druhé!